19/11/2020

Αμμόχωστος, Αμμόχωστος Βασιλεύουσα!

/ Ιστορία - Εθνικά Θέματα

Της Ζήνας Λυσάνδρου-Παναγίδη, Δημάρχου Λευκονοίκου

«Ες γην εναλίαν Κύπρον, ου μ' εθέσπισενοικείν Απόλλων, όνομα νησιωτικόν Σαλαμίνα θέμενον της εκεί χάριν πάτρας».

Τούτο τον χρησμό έδωσε στον Τεύκρο ο θεός Απόλλων. Τον έστειλε να κτίσει μια άλλη Σαλαμίνα που να του θυμίζει την πατρίδα του.

Κάποιο άσπρο τρεχαντήρι ελληνικό ταξίδεψε με τα λευκά του φτερά στις γαλανές ακρογιαλιές της Κύπρου.

Κι άραξε ο Τεύκρος σε τούτο το ακρογιάλι, διωγμένος απ' τον πατέρα του, γιατί δεν νοιάστηκε για τον Αίαντα, των Αχαιών τον στύλο. Ήταν γύρω στα 1180 περίπου π.Χ., σαν τέλειωσε ο πόλεμος της Τροίας.

Μαγιά ήταν τούτο το παλληκάρι!

Από τότε η πυξίδα της καρδιάς μας δείχνει προς τη γαλάζια πατρίδα.

Ίδια η λαλιά μας, ίδια η καταγωγή μας!

«Το όμαιμον, το ομόγλωσσον και το ομόθρησκον».

Κι από τότε αυτός είναι ο αγώνας μας!

Αυτός είναι ο καημός μας!

Να είμαστε ελεύθεροι στην αγκαλιά της μάνας Ελλάδας.

Πρώτος στη χορεία των ηρώων της ελευθερίας ο Ονήσιλλος, αυτός που για χρόνια έστελλε τις μέλισσές του για να μας ξυπνήσουν απ' το βαρύ μας λήθαργο.

Ήρθε ύστερα ο μέγας βασιλιάς, ο Ευαγόρας ο Α΄ που δόξασε τη Σαλαμίνα κι ήταν περήφανος για τις σχέσεις του με το Κλεινόν Άστυ. Απόγονός του ήταν ο Πνυταγόρας που με τα καράβια του έτρεξε να βοηθήσει τον Μεγαλέξανδρο στην Τύρο.

Όμως, αυτή η νέα πόλη δεν επέπρωτο να ζήσει. Λυσσασμένοι επιδρομείς στα περήφανα αραβικά άτια τους τη λεηλάτησαν κι έσπειραν τον φόβο στους κατοίκους της. Φεύγουν αλλοπαρμένοι. Πάνε λίγο πιο κάτω στην πόλη που οι ακτές της γέμιζαν από άμμο.

Την Αμμόχωστο!

«Φως κι ήλιος διαμαντόπετρα

κι ένα λουλούδι ν' ανεμίζει

πέταλα για τον άνεμο και την αγάπη»(Χρυσάνθη Ζιτσαία)

Γνώρισε πλούτο και δόξα ασύγκριτη τούτη η πόλη, μα και πολλοί της ζήλεψαν τα κάλλη της.

Φημισμένη Φαμακούστα τον Μεσαίωνα. Ισχυρά οχυρωμένη πολιτεία. Οι Φράγκοι Λουζινιάν πέρασαν.

Στα τείχη της τώρα κυματίζει περήφανη η σημαία της Γαληνοτάτης. Η πατρίδα των Δόγηδων, η Βενετία θα στείλει ένα γενναίο τέκνο της, τον ΜαρκαντώνιοΒραγαδίνο που στα 1571 σφράγισε με τη θυσία του την ιστορία του νησιού μας.

Μαύρο σκοτάδι ακολούθησε. Οι Τούρκοι όθε περάσουν σκορπούν τον θάνατο και τον χαλασμό.

Σαν ήλθαν οι ευγενείς Βρετανοί στα 1878 τους ράναμε με ροδόσταγμα…

Ανώτεροι άνθρωποι, είπαμε, φιλελεύθεροι οι υπήκοοι της Αυτού Μεγαλειότητος. Θα μας ρίξουν στην αγκαλιά της Μάνας μας, όπως έκαναν και με τα Επτάνησα.

Πόσο γελαστήκαμε!

Τούτος ο προαιώνιος πόθος της ψυχής πύρωσε τα στήθια κι όρθωσε τις ψυχές!

Η τρανή επανάσταση του 1955. Ο αγώνας της Ε.Ο.Κ.Α.

Η Αμμόχωστος κλήθηκε πάλι σε νέο φόρο αίματος:

Γρηγόρης Αυξεντίου

Μόδεστος Παντελή

Φώτης Πίττας

Αντρέας Κάρυος

Ηλίας Παπακυριακού

Χρίστος Σαμάρας

Πετράκης Γιάλλουρος

Παναγιώτης Κάσπης

Λουκάς Ιατρού

Αντρέας Παρασκευάς

Σταύρος Στυλιανίδης

Γιάννης Στυλιανού

Νίκος Καραντώνης

Παναγιώτης Τουμάζος

και η ηρωίδα του Αυγόρου Λουκία Παπαγεωργίου.

Και έγινε το θαύμα!

Κι ήλθε η λευτεριά! Λευτεριά;

Όχι, είπαμε. Τούτο είναι είδωλο της λευτεριάς.

Θάψιμο των οραμάτων.

Σφαγιασμός των ελπίδων μας.

Μα κρύψαμε τον πόνο μας και συνεχίσαμε…

Κι η Αμμόχωστός μας γνώρισε μέρες δόξας και μεγαλείου!

Μας θάμπωσε η ύλη με τα χρυσά σκήπτρα της.

Μα ο Τούρκος καραδοκούσε. Ώσπου, ανήμερα της Παναγιάς τη χάσαμε την πόλη μας. Χάσαμε το αγκωνάρι της ψυχής μας.

«Εδώ είναι μια πόλη, θάλασσα και φως!

Εδώ είναι μια πόλη,

όχι του ονείρου,

μα της ψυχής μας αγκωνάρι».

«Όπου πας

μαζεύεις λιθάρια θύμησης.

Όπου πας

οι κύκλοι του νερού γράφουν

Αμμόχωστος» (Κλαίρη Αγγελίδου)

Μη μου πικραίνεσαι, καλή μου πόλη…

Θα ξανάρθουμε.

Να μας καρτεράς!

Αμμόχωστος, Αμμόχωστος Βασιλεύουσα!